

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.709 van 16 december 2002
in de zaak A. 73.203/XII-1387.**

In zake : Roland CLICTEUR,
wonende te Maldegem,
Nieuwe Bogaardestraat 2

tegen :

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Roland Clicteur op 10 februari 1997 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 december 1996 van de centrale raad van de Argo, waarbij hij met ingang van 26 februari 1991 wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst ter beschikking wordt gesteld en “voor zoveel als nodig” van het voorstel daartoe uitgaande van de adjunct-administrateur-generaal;

Gelet op het arrest nr. 67.213 van 30 juni 1997 waarbij de Vlaamse Gemeenschap buiten de zaak wordt gesteld en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden besluiten wordt verworpen;

Gezien het verzoek van verzoeker tot voortzetting van de procedure;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door eerste auditeur-afdelingshoofd
H. Verhulst;

Gelet op de beschikking van 17 juni 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 11 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 april 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van advocaat V. De Greef, die loco advocaat R. Rombaut verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1. Verzoeker is sinds het schooljaar 1966-1967 werkzaam als leraar oude talen in het Rijksonderwijs, nu Gemeenschapsonderwijs. Met ingang van 1 september 1971 is hij vast benoemd. Met ingang van 1 september 1972 is hij voltijds aangesteld aan het Koninklijk Atheneum Maldegem.

2. Op 25 februari 1991 stelt de adjunct-administrateur-generaal van de Argo voor, verzoeker ter beschikking te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst. Op 28 februari 1991 gaat verzoeker tegen dat voorstel in beroep bij de raad van beroep. Een en ander gebeurt overeenkomstig artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 januari 1974 genomen ter toepassing van artikel 164 van het koninklijk besluit van 22 maart 1969 tot vaststelling van het statuut van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend hulppersoneel, van het paramedisch personeel der inrichtingen voor kleuter-, lager, buiten-

gewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van de Staat, alsmede der internaten die van deze inrichtingen afhangen en van de leden van de inspectiedienst die belast is met het toezicht op deze inrichtingen.

3. Op 3 oktober 1995 schrijft de Argo aan verzoeker dat “[r]ecent werd door de Centrale Raad van de Argo beslist de dossiers aanhangig bij de Raad van Beroep [...] af te werken”, nog vermeldend dat “[d]oor omstandigheden buiten de wil van de Argo werd tot hiertoe geen gevolg gegeven aan uw beroep. Daar komt nu echter verandering in” en dat verzoeker binnenkort een oproep zal ontvangen voor een zitting van de raad van beroep.

4. De raad van beroep geeft zijn advies pas op 30 september 1996. Hij acht het voorstel tot terbeschikkingstelling in het belang van de dienst “gerechtvaardigd”.

5. Op 5 december 1996 besluit de centrale raad van de Argo om verzoeker met ingang van 26 februari 1991 ter beschikking te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst. Kennisgeving van deze beslissing aan verzoeker gebeurt met een 12 december 1996 gedateerd schrijven;

Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker een eerste middel put uit de schending van artikel 164 van het koninklijk besluit van 22 maart 1969 en uit artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 januari 1974 omdat, eensdeels, het voorstel tot terbeschikkingstelling niet uitgaat van het hoofd van het bestuur en, anderdeels, de raad van beroep geen advies heeft gegeven over zijn zaak binnen de voorgeschreven termijn van drie maanden;

Overwegende dat verwerende partij er in haar memorie van antwoord op wijst dat sinds 1 januari 1989 de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs -waarvan zij thans de rechtsopvolger is- in opvolging van de Belgische Staat en de Vlaamse Gemeenschap de rechtsopvolger is van het gemeenschapsonderwijs: “[s]edert 01.01.1989 fungeert de adjunct-administrateur-generaal als hoofd van het bestuur zoals bedoeld in artikel 5 van het KB van

18.01.1974, zoals ook de centrale raad opvolger is van de in hetzelfde artikel bedoelde minister”; dat zij er voorts op wijst dat de genoemde termijn van drie maanden een ordetermijn is;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie bij zijn standpunt blijft;

Overwegende dat verzoeker door de bestreden beslissing ter beschikking is gesteld en dit wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst, hetgeen een ordemaatregel is waartoe ten tijde van de bestreden maatregel besloten kon worden overeenkomstig het in het middel aangevoerde artikel 164 van het reeds genoemde koninklijk besluit van 22 maart 1969 en het ter uitvoering van dit artikel 164 genomen koninklijk besluit van 18 januari 1974; dat meer bepaald het eveneens in het middel aangevoerde artikel 5 van het laatstgenoemde koninklijk besluit, zoals het was geredigeerd ten tijde van het voorstel tot terbeschikkingstelling, over de procedure stelt wat volgt :

“ De terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst moet voorafgegaan worden door een voorstel, opgemaakt door het hoofd van het bestuur waaronder de instelling ressorteert.

Dit voorstel wordt medegedeeld aan het personeelslid, dat in beroep kan gaan bij de bevoegde raad van beroep binnen een termijn van tien dagen, zoals bepaald in artikel 144 van het voormeld koninklijk besluit van 22 maart 1969.

De raad van beroep deelt de minister zijn gemotiveerd advies mede binnen een termijn van drie maanden. Gedurende de procedure wordt het personeelslid van zijn ambtsbevoegdheid ontheven.

Heeft de betrokkene binnen de gestelde termijn geen beroep aangetekend, dan wordt het voorstel rechtstreeks doorgestuurd naar de minister.”;

Overwegende dat het koninklijk besluit van 18 januari 1974, dat dateert van vóór de staatshervorming, gelezen moet worden in het licht van de grondwetsherziening van 15 juli 1988 ter uitvoering waarvan de in onderwijsaan-gelegenheden voortaan bevoegde Vlaamse Gemeenschap, op de wijze als bepaald in artikel 24, § 2, van de Grondwet, bevoegdheden als inrichtende macht van het gemeenschapsonderwijs heeft opgedragen aan de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs en thans aan de verwerende partij; dat die bevoegdheidsopdracht onder meer het nemen van de individuele ordemaatregelen ten aanzien van het onderwijspersoneel omvat; dat de verwerende partij bijgevolg voor het

formuleren van het voorstel tot terbeschikkingstelling in de aanduiding “hoofd van het bestuur” terecht haar administratieve diensten heeft gelezen;

Overwegende dat de bestreden maatregel er een is die de rechtstoestand van een personeelslid op negatieve wijze beïnvloedt; dat het ambtelijk voorstel van het hoofd van het bestuur een voorbereidende handeling is die wezenlijk een tijdelijk karakter heeft, aangezien daarop hoe dan ook een definitieve beslissing moet volgen; dat, wanneer het personeelslid beroep instelt, het bestuur die definitieve beslissing niet mag nemen alvorens het gemotiveerd advies van de raad van beroep te kennen; dat daarom de termijn van drie maanden waarin de raad van beroep luidens het aangehaalde artikel 5 advies moet geven niet is voorgeschreven op straffe van verval, maar een termijn van orde is; dat het enkele feit dat die termijn niet is nageleefd niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het middel in zijn beide onderdelen ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert: “schending van het beginsel van behoorlijk bestuur”; dat hij die vermeende schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur” toelicht aan de hand van een aantal gebeurtenissen lopende de procedure; dat hij onder meer schrijft “voor het laatst gehoord” te zijn op 7 februari 1991 door de adjunct-administrateur-generaal van de Argo en dat hij “[niet] werd [...] gehoord door de inspecteurs”; dat hij voorts de laattijdige samenstelling van de raad van beroep aan de kaak stelt en het feit gedurende vijf jaar in het ongewisse te zijn gebleven over zijn toekomst;

Overwegende dat verwerende partij in haar memorie van antwoord opmerkt dat verzoeker niet preciseert welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, wat haar moeilijk maakt een deugdelijke verdediging op te bouwen; dat die opmerking terecht is; dat verwerende partij in het middel wel “het niet-horen” en “de redelijke termijn” aangeklaagd ziet; dat het middel dan ook in die aspecten wordt onderzocht;

Overwegende dat het aspect van de redelijke-termijn samenvalt met een onderdeel van het vierde middel dat hierna wordt onderzocht;

Overwegende dat verzoeker met betrekking tot het andere aspect zelf aangeeft te zijn gehoord door de adjunct-administrateur-generaal voorafgaand aan zijn voorstel; dat verzoeker dan gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om beroep in te stellen bij de raad van beroep; dat voorts uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd uitgenodigd om persoonlijk te verschijnen voor de zitting van de raad van beroep en dat deze zijn advies heeft gegeven “[g]ehoord de tussenkomst van de heer G. Louwet, verdediger van de heer Cliteur Roland”; dat het middel, voor zoveel het de schending zou aanvoeren van “het niet-horen”, feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat verzoeker een derde middel put uit de “schending van de formele motiveringsplicht, minstens de materiële motiveringsplicht”; dat verzoeker toelicht “geen geschreven advies [te hebben] ontvangen van de Raad van Beroep”, dat de “‘overweging’ die het besluit van de raad van beroep moet rechtvaardigen niet als motivering kan worden aanzien op formeel vlak en, zeker niet, op materieel vlak” en dat evenmin de beslissing van de centrale raad is gemotiveerd “niet formeel, niet materieel” want deze beslissing “verwijst alleen naar het niet gemotiveerd advies van de ‘Raad van Beroep’ en naar de ‘voorafgaande historiek’”; dat verzoeker besluitend stelt: “[d]e centrale raad diende de Raad van Beroep erop te wijzen dat zijn beslissing niet voldeed aan de vereisten inzake motivering, of het advies van de Raad van Beroep, als niet gemotiveerd, naast zich leggen en zijn beslissing te motiveren”;

Overwegende dat verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de bestreden beslissing “zowel op formeel als op materieel vlak deugdelijk is gemotiveerd”;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord dupliceert dat het advies van de raad van beroep een substantiële vormvoorwaarde in de procedure is om tot een eindbeslissing te komen en noodzakelijkerwijze gemotiveerd dient te zijn;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie herneemt dat de beslissing van de centrale raad niet deugdelijk gemotiveerd is, omdat het verwijst

naar het advies van de raad van beroep en naar het voorstel “uitgaande van een niet bevoegd persoon”;

Overwegende dat het verwijt van verzoeker over de niet-mededeling van het advies van de raad van beroep feitelijke grondslag mist; dat immers het 12 december 1996 gedateerd schrijven waarmee aan verzoeker de bestreden beslissing ter kennis is gebracht onder punt 27 aangeeft dat de raad van beroep van oordeel was dat er voldoende argumenten waren om hem de ordemaatregel op te leggen en vervolgt :

“De Raad motiveert deze beslissing als volgt :

‘-gelet op het koninklijk besluit van 22 maart 1969 [...], en in het bijzonder op de artikelen 28, 45, 75 en 144 tot en met 157;

- gelet op het dossier van de verzoeker: de heer Clicteur Roland;

- het voorstel tot terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst geformuleerd op 25 februari 1991 door de heer J. Wellens, adjunct-administrateur-generaal van de Argo;

- het bezwaar daartegen ingediend door verzoeker op 25 februari 1991;

- overwegende dat de door verzoeker betwiste maatregel en het door haar ingestelde beroep in overeenstemming zijn met de terzake geldende statutaire voorschriften;

- gehoord de tussenkomst van de heer G. Louwet, verdediger van de heer Clicteur Roland;

is de Raad van Beroep, met 5 stemmen voor en 1 stem tegen, van oordeel dat het voorstel ‘terbeschikkingstelling in het belang van de dienst’, gerechtvaardigd was”;

Overwegende dat de centrale raad aldus kennis blijkt te hebben genomen van het advies van de raad van beroep; dat de centrale raad niet verplicht is dit advies te volgen; dat uit de bestreden beslissing, zoals die ook aan verzoeker ter kennis is gebracht, voorts blijkt dat de centrale raad de volgende motieven heeft opgesomd die het hoofd van bestuur -in strijd met wat verzoeker aanvoert en zoals bij het onderzoek van het eerste middel is vastgesteld geenszins een “niet bevoegd persoon”- hebben geleid tot het formuleren van zijn voorstel :

“- Gelet op het gestelde in het verslag van het inspectieteam d.d. 30 januari 1990 waarin als conclusie de vraag werd gesteld of de heer Clicteur nog over het nodige aanpassingsvermogen beschikt om in een andere schoolsituatie binnen de Argo op bevredigende wijze te fungeren;

- gelet op de opmerking van het hoofd van bestuur : directeur-generaal Coenen verwoord in zijn nota d.d. 9 februari 1990 aan de voorzitter van de Argo : ‘De heer Clicteur is een erg controversieel figuur die zowel binnen de school als in de Scholengemeenschap, als in de leefgemeenschap Maldegem in het verleden reeds heel wat stof heeft doen opwaaien’;

- gelet op het horen d.d. 22 juni 1990 van de heer Clicteur door de leden van het Vast Bureau;
- gelet op het schriftelijk verweer d.d. 26 juni 1990 van de heer Clicteur;
- gelet op de beslissing d.d. 28 juni 1990 van het Vast Bureau tot bevestiging van de preventieve schorsing van de heer Clicteur;
- gelet op het aangetekend schrijven d.d. 2 juli 1990 aan de heer Clicteur van de voorzitter van de Argo waarbij gesteld wordt dat de ten laste gelegde feiten niet weerlegd worden en van zodanige aard zijn dat het Vast Bureau van oordeel is dat de heer Clicteur onvoldoende vertrouwen geniet om zijn functie als leraar aan het KA Maldegem op een adequate wijze waar te nemen;
- gelet op de beslissing d.d. 13 juli 1990 van het Vast Bureau waarbij de heer Clicteur preventief geschorst blijft op basis van de conclusies van het inspectieverslag d.d. 29 juni 1990;
- gelet op de vaststellingen en de besluiten van het inspectieverslag 29 juni 1990 dat de conclusies bevestigt van het eerste verslag d.d. 30 januari 1990 en waarbij de verklaringen van de heer Clicteur n.a.v. de hoorzitting van 26 juni 1990 volledig weerlegd worden : het oordeel van de leerlingen, collega's en ouders over de moraliteit van de heer Clicteur is vernietigend;
- gelet op het advies d.d. 6 juli 1990 van het hoofd van bestuur dat de conclusies van dit voornoemd inspectieverslag volledig bijtreedt en stelt dat de reputatie van de heer Clicteur een fatsoenniveau heeft bereikt dat ver beneden de meest tolerante drempelwaarde ligt en een gebeurlijke terugkeer van de heer Clicteur niet minder dan een ramp zou zijn voor de instelling en het algemeen beeld van de heer Clicteur zowel bij het personeel van de school als daarbuiten bijzonder negatief blijkt te zijn;
- gelet op het verslag van de hoorzitting 19 september 1990 waarbij vastgesteld werd dat de heer Clicteur het imago van het Gemeenschapsonderwijs blijft schade toebrengen;
- gelet op het verslag d.d. 31 januari 1991 van het bijkomend onderzoek van het inspectieteam dat de vroegere bevindingen van de vorige verslagen nog versterkt en stelt dat noch in het verslag van het verhoor d.d. 19 september 1990, noch in de handelwijze van de heer Clicteur tot op dit moment aanwijzingen zijn dat de heer Clicteur bereid is zijn denken en handelen als mens, als opvoeder en als leraar in positieve zin om te buigen;
- gelet op het bestaande beoordelingsdossier van de heer Clicteur waarin de tuchtmaatregel 'de berisping' is opgetekend (MB 28 januari 1977) waarin verder melding wordt gemaakt van 2 vonnissen van de Politierechtbank te Gent (1976 - 1978) van veroordelingen wegens openbare dronkenschap, waarin een persoonlijke fiche d.d. 25 januari 1981 is opgetekend met vermelding van een ongunstig feit, met name 'brengt binnen de gemeente de goede naam van het Gemeenschapsonderwijs in het gedrang door een houding die door de ouders van de ons toevertrouwde leerlingen niet kan worden aanvaard. Is tussen 19.00 u en 3.30 u binnen de gemeente op herbergbezoek en dat met leerlingen die enkele uren later de maturiteitsproef dienen af te leggen';
- gelet dat derhalve omwille van bovenstaande feiten een terugkeer van de heer Clicteur naar het Gemeenschapsonderwijs in het algemeen en in het KA Maldegem in het bijzonder af te raden is, omwille van het feit dat er een blijvende verstoring is tussen de heer Clicteur en het schoolteam, in die zin dat de minimale verstandhouding binnen KA Maldegem door de loutere aanwezigheid van de heer Clicteur alleen al, zoek is;
- overwegende dat uit de verschillende onderzoeken, de bevindingen van het hoofd van bestuur, de voorzitter van de Argo en de leden van het Vast Bureau,

het dossier van de heer Clicteur, blijkt dat de heer Clicteur onvoldoende vertrouwen uitstraalt om nog als leraar - opvoeder te fungeren;

- overwegende dat de inrichtende macht een mildere maatregel kan treffen die statutair mogelijk is, te weten een terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst, die voorafgaat aan een ernstige tuchtstraf zoals de inspectie adviseert;

- gelet op het onderhoud dat de heer Clicteur met de heer Wellens had d.d. 7 februari 1991 en het door de heer Clicteur geformuleerde verweer op deze zitting;

- overwegende de verklaring van de heer Clicteur dat hij zich vragen stelt in verband met zijn reïntegratie in het Gemeenschapsonderwijs gelet op zijn fysieke toestand (permanente pijn omwille van de toestand in zijn hiel)”;

dat de centrale raad vervolgens heeft vastgesteld dat de raad van beroep verzoeker had gehoord in zijn verdediging en niettemin van oordeel was dat er voldoende argumenten zijn om verzoeker de bestreden ordemaatregel op te leggen; dat de centrale raad derhalve na het een en het ander te hebben vastgesteld op logische wijze overwoog :

“dat tijdens de zitting op 30 september 1996 van de Raad van Beroep, de heer Clicteur er niet in slaagde de motieven die aanleiding waren voor het voorstel tot terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing van de dienst te weerleggen”;

dat de centrale raad, er aldus van uitgaande dat de raad van beroep de motieven die aanleiding gaven tot het voorstel bijtrad, alsook die motieven van het hoofd van bestuur tot de zijne heeft gemaakt; dat de centrale raad daarenboven vaststelt dat verzoeker :

“op het moment dat het voorstel [...] geformuleerd werd, in geen geval [zijn] opdracht als leraar SO aan het KA Maldegem kon opnemen, dat in tegenstelling tot wat [verzoeker] in [zijn] bezwaarschriften vermeldt, zowat alle participanten aan het lokale Gemeenschapsonderwijs (collega’s, ouders, leerlingen) [zijn] gedrag als totaal onaanvaardbaar beschrijven, dat dit gedrag zich klaarblijkelijk niet beperkt tot het KA Maldegem maar integendeel inherent is aan [zijn] persoonlijkheid, zodat het eventueel aan [verzoeker] toekennen van een nieuwe affectatieplaats met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid in nieuwe moeilijkheden zou geresulteerd hebben, temeer daar [verzoeker] op geen enkel moment de bereidheid vertoonde [zijn] betwist handelen om te buigen tot enigszins aanvaardbaar gedrag”;

Overwegende dat wat voorafgaat noopt tot de conclusie dat verzoeker geen belang heeft om een eventueel gebrek in de motivering van het advies van de raad van beroep aan te voeren; dat verzoeker het immers in zijn verzoekschrift verkeerd voorstelt alsof de bestreden beslissing alleen verwijst naar

het advies van de raad van beroep, of zelfs dat zij alleen op dit advies zou zijn gesteund; dat, nog daargelaten de ook aan de beslissing toegevoegde twaalf bladzijden tellende “historiek” waarnaar de beslissing verwijst, uit het voorgaande daarentegen is gebleken dat verwerende partij zich na studie van het dossier de motieven van het hoofd van het bestuur heeft eigen gemaakt en met bijkomende motieven heeft aangevuld; dat bijgevolg de centrale raad op zelfstandige wijze een gemotiveerde beslissing heeft genomen; dat die motieven aan verzoeker ter kennis werden gebracht; dat verzoeker tegen die motivering geen argumenten heeft aangevoerd; dat het middel, voor zover ontvankelijk, dan ook ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel put uit de schending van “het redelijkheidsbeginsel”; dat hij dit middel in twee onderdelen toelicht; dat hij in een eerste onderdeel wijst op de vijf jaar die verstreken zijn tussen zijn beroep en het advies van de raad van beroep waardoor de “redelijke termijn waarbinnen de zaak moest behandeld worden [...] klaarblijkelijk overschreden [is]”;

Overwegende dat verwerende partij daartegenover stelt dat “voorliggende termijn niet ongewoon is”, dat “de opzet omtrent deze redelijke termijneis niet bij ARGO ligt” omdat de raad van beroep niet operationeel was door nalatigheid van de Vlaamse Gemeenschap en dat het zeer de vraag is “of verzoeker door het uitblijven van een eindbeslissing een nadeel heeft geleden”;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord er op wijst dat de bestreden beslissing uitgaat van verwerende partij; dat hij in de laatste memorie nog opmerkt “aangaande de bewering volgens welk verzoeker, ten onrechte nooit gereageerd heeft tegen het uitblijven van de beslissing dat het toch niet de ‘verdachte’ is die, regelmatig of af en toe... bij de Procureur des Konings of bij de Onderzoeksrechter moet gaan aankloppen om hen eraan te herinneren dat de verjaring zou kunnen intreden...” en “[v]erzoeker kon, in casu, verwachten dat tegenpartij, rekening gehouden met de talrijke ‘mislukkingen’ (om een eufemisme te gebruiken) en het bijna ridicuul geknoei met de oude, herboren, raad van beroep, zelf de ijdelheid van haar pogingen om de zaak tot een goed einde te brengen zou inzien en derhalve zou afzien van verdere administratieve tucht- of ordemaatregelen”;

Overwegende, wat dit eerste onderdeel betreft, dat, zolang het bestuur zich niet uitspreekt over de eventuele terbeschikkingstelling, het voorlopige ambtelijk voorstel overeenkomstig het aangehaalde artikel 5 automatisch tot gevolg heeft dat het betrokken personeelslid van zijn ambtsbevoegdheid wordt ontheven; dat uit die reglementering volgt dat die tijdelijke toestand in beginsel slechts enige maanden mag duren; dat dit alleszins betekent dat de definitieve beslissing - en dus uiteraard ook het daaraan voorafgaande advies van de raad van beroep - er moet komen binnen een redelijke termijn, te meer nog nu aan die definitieve beslissing terugwerkende kracht wordt verleend;

Overwegende dat verzoeker in de voorliggende zaak beroep heeft aangetekend tegen het voorstel van het hoofd van bestuur op 28 februari 1991 en dat de uiteindelijke beslissing is genomen op 5 december 1996, zijnde bijna zes jaar later; dat een verloop van bijna zes jaar voor de afhandeling van de zaak aanzienlijk is; dat, om te beoordelen of die vertraging ook onredelijk is, rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met inachtneming van het belang ervan voor de betrokkene, de complexiteit van het dossier en het gedrag van de partijen;

Overwegende dat de verwerende partij er van uit gaat dat bij de beoordeling van de termijn buiten beschouwing moeten blijven de periodes die voor vertraging in de procedure zorgen maar waarvan de oorzaken voor die vertraging geheel buiten haar bereik lagen; dat de Raad evenwel voor de beoordeling van de vertraging die is opgelopen ingevolge de zogenaamde problematiek van de “oude raden van beroep” ook voor deze zaak bijtreedt hetgeen hij heeft overwogen in het arrest nr. 111.745, SWERTS, van 22 oktober 2002; dat bijgevolg om de in voornoemd arrest overwogen redenen die termijn niet buiten beschouwing kan blijven;

Overwegende, wat de houding van verzoeker betreft, dat hem niet mag worden kwalijk genomen de waarborgen na te streven die hem door het reglementair voorgeschreven beroep bij de raad van beroep worden geboden; dat voorts niet blijkt dat hij zelf tot enige vertraging zou hebben bijgedragen;

Overwegende dat verzoeker bij het bestuur evenwel zelf nooit op het nemen van een beslissing heeft aangedrongen; dat, ook al is hij daartoe niet verplicht, zulks wel vragen doet rijzen naar het belang dat hij heeft bij een tijdige beslissing; dat verzoeker in dat verband niet geloofwaardig kan stellen uit het stilzitten van het bestuur te mogen afleiden dat het bestuur zou afzien van verdere maatregelen; dat hem de toepasselijke tekst van artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 januari 1974 niet onbekend was: ze werd hem meegedeeld door het hoofd van het bestuur samen met diens voorstel; dat hij dus kon weten dat het bestuur nog een definitieve beslissing moest nemen; dat vervolgens het gevolg van zijn beroep is geweest dat hij voorlopig uit zijn ambtsbevoegdheid werd ontheven, dat wil zeggen dat hij voorlopig in dienst bleef met zijn volle wedde maar dan zonder te moeten werken; dat verzoeker onmogelijk kon geloven dat een dergelijke uiteraard voorlopige juridische toestand onbepaald kon voortduren; dat verzoeker, om de redenen ook reeds aangehaald in het schorsingsarrest nr. 67.213 van 30 juni 1997, dus moest weten dat er nog iets moest gebeuren; dat het bestuur verzoeker op 3 oktober 1995 eigener beweging op de hoogte brengt van het activeren van de raad van beroep, en daarbij een oproep ter zitting in het vooruitzicht stelt; dat ook die brief elk vermoeden bij verzoeker dat zijn zaak geklasseerd was moest ontkrachten; dat evenwel niet blijkt -en niettegenstaande het aan verzoeker ondertussen ook bekende schorsingsarrest tot in de laatste memorie toe niet wordt beweerd- dat verzoeker ooit gereageerd heeft tegen het uitblijven van de beslissing; dat, daargelaten nog wat verzoeker toen de zogenaamde “oude raden van beroep” niet operationeel waren wel te doen stond, hij ook na het schrijven van 3 oktober 1995 niet nader informeert naar de stand van zijn dossier of op behandeling aandringt alhoewel dan reeds meer dan vier jaren verstreken waren en het nog bijna een jaar zou duren vooraleer zijn zaak op zitting komt;

Overwegende dat de Raad, om voorts het belang van de zaak voor verzoeker te beoordelen, er ook rekening mee houdt dat de terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst een ordemaatregel is en geen tuchtmaatregel, dat de perioden tijdens welke het personeelslid aldus ter beschikking is gesteld worden beschouwd als diensten voor het berekenen van de dienstanciënniteit in het gemeenschapsonderwijs, dat, in afwachting van een beslissing van de centrale raad, de betrokkene bij het bestuur een heroverweging van het ambtelijk voorstel kan verzoeken en dat een eenmaal ter

beschikking gesteld personeelslid zijn wederopneming kan vragen; dat aldus niet blijkt dat de bedoelde maatregel uit zijn aard voor eenieder die er door wordt getroffen en in alle omstandigheden een zodanig belang vertoont dat de vertraging bij de besluitvorming hem een evident nadeel oplevert; dat het dan de gegevens van de zaak zelf zijn die hierover klaarheid moeten verschaffen, bijvoorbeeld zo zou blijken dat een éérdere uitspraak voor het betrokken personeelslid mogelijk gunstiger ware geweest of wanneer de opgelopen vertraging de rechten van de verdediging zou hebben geschaad; dat het in de eerste plaats aan de betrokkene toekomt om dit aannemelijk te maken, en dit met nog meer reden nu ook het auditoraatsverslag, met verwijzing naar hetgeen in het schorsingsarrest over het stilzitten van verzoeker en over het voordeel van een volledige weddeutkering was overwogen, tot de bevinding komt dat verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft; dat verzoeker echter te dezen zelfs niets daarover aanvoert; dat uit het dossier ook niets spontaan blijkt;

Overwegende, al wat voorafgaat in acht genomen, dat de Raad oordeelt dat verzoeker niet aantoont dat de zaak voor hem voldoende belangrijk was -materieel of moreel- opdat de vertraging bij de vaststelling van de bestreden ordemaatregel een nietigverklaring ervan kan verantwoorden; dat in de specifieke omstandigheden van deze zaak de overschrijding van de termijn van orde, hoe aanzienlijk ook, niet gelijkstaat met een schending van de redelijke-termijneis; dat dit middelonderdeel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van dit vierde middel stelt dat de beweerde ordemaatregel “in feite een verkapte tuchtmaatregel”, buiten verhouding staat tot de feiten die aan hem worden verweten; dat verzoeker “de ernst van de feiten waaraan hij zich in de nacht van 25 op 26 oktober 1988 heeft schuldig gemaakt” niet betwist, maar meent dat deze “in hun context” gezien moeten worden rekening houdend, zoals de correctionele rechter het deed, met verzachtende omstandigheden;

Overwegende dat de feiten volgens de verwerende partij “ernstig [waren] en zeker niet strekkend tot voorbeeld”;

Overwegende, wat dit tweede middelonderdeel betreft, dat niet de “feiten waaraan [verzoeker] zich in de nacht van 25 op 26 oktober 1988 heeft schuldig gemaakt” of het daarmee verband houdende vonnis - vonnis waarin de correctionele rechter overigens de tenlastelegging voor bewezen heeft verklaard, terwijl verzoeker verklaart de ernst van die feiten niet te betwisten - doorslaggevend zijn geweest voor de genomen ordemaatregel, maar vooral ook de uit de inspectieverslagen en diverse verklaringen van ouders, leerlingen, collega’s en directie gebleken en in de bestreden beslissing aan de hand van een “historiek” van andere feiten geadstrueerde verstoring van de goede werking van de dienst; dat zo niet blijkt dat de verwerende partij door het treffen van de bestreden ordemaatregel meer voor ogen zou hebben gestaan dan het herstel van de goede werking van de dienst, met name het tuchtigen van verzoeker; dat de terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst een van de mogelijke ordemaatregelen is die het bestuur ter keuze staan indien moet worden opgetreden omdat de goede organisatie en werking van de dienst in het gedrang komt; dat een dergelijke ordemaatregel een tijdelijk karakter heeft: wanneer de omstandigheden anders worden, kan het bestuur de maatregel opheffen of kan het betrokken personeelslid de wederopneming in de dienst vragen; dat uit het een met het ander volgt dat de bestreden maatregel niet “buiten verhouding [staat tot] de feiten die aan verzoeker wordt verweten”; dat het middelonderdeel ongegrond is;

Overwegende dat geen van de aangevoerde middelen gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien december 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

A. BEIRLAEN.